

ODVAHA DRŽET ZÁSADY

ANNA HOJEROVÁ

Vždycky se snažila žít podle ideálů, které ji naučil skauting a křesťanství. Svědčí o tom i tato její slova: „Já uznávám dvě desatera, desatero skautské a desatero Boží, a když se obě dodržují dohromady, tak to je vlastně obraz života, jak bych si představovala.“

Anna Hojerová se narodila v roce 1933, rodina včetně prarodičů žila v malé domácnosti o dvou místnostech. V roce 1951 maturovala na Jiráskově pedagogickém gymnáziu v pražské Ostrovní ulici. Už od roku 1945 byla členkou Sokola a Junáka. Při práci s dětmi, které se zde věnovala, poznala svého budoucího manžela Miloše Hojera, který už v té době byl živitelem rodiny, protože jeho matku Hildu Hojerovou komunisté zavřeli.

Po maturitě Anička nastoupila na umístěnkou do Národní školy v Unčíně u Teplic, ačkoli žádala o místo u Prahy. Učila řecké děti, brzy byla však odvolána na základě posudku z Horních Mokropes podaného na Ministerstvo školství, podle něž chtěla nastoupit do Unčina, aby pomohla své budoucí tchyni k útěku z vězení ve dva kilometry vzdáleném Bohosudově. V roce 1951 začala pracovat v národním podniku Chirana v Modřanech. V červnu 1952 se provdala za Miloše Hojera, který byl již v srpnu téhož roku povolán k PTP. Kvůli negativním posudkům od obce po vojně skončil v podniku Mikrotechna jako pomocný mechanik, ačkoli původně pracoval jako kreslič v radotínské Jance.

Anička se věnovala i hudbě a zpěvu, chtěla studovat na AMU, ale ani tady nedostala kladné vyjádření od místního národního výboru. Začala dálkově studovat na Vysoké škole pedagogické,

doporučení dostala od závodu, kde pracovala. Studium přerušila kvůli vážnému onemocnění ledvin, kvůli němuž v roce 1956 dostala invalidní důchod. Později chtěla studovat Vysokou školu ekonomickou, ale obec jí to neumožnila, stejně jako nedostala povolení učit, i když učitelů byl nedostatek.

Její muž Miloš se v Závodní škole práce vyučil mechanikem, byl ale dlouhodobě nemocný, nemohl dělat těžší manuální práce, a proto se nemohl účastnit brigád v obci. V roce 1960 se jim narodil syn Miloš. Anička později začala pracovat v družstvu invalidů Obzor v Dolních Mokropsech.

Anička pocházela z rodiny, která se hlásila k Církvi československé husitské, ale v sedmácti letech konvertovala ke katolictví. Zapojila se mimo jiné do všehorského sboru a její muž se zde věnoval vzdělávání ministrantů. Kvůli aktivitám kolem kostela bylo několik mladých lidí vyslýcháno Státní bezpečností, následně byl v roce 1953 odvolán místní oblíbený farář František Burian.

Už od roku 1943 v Mokropsech fungoval ilegální chlapecký skautský oddíl. Po válce byl založen i dívčí skautský oddíl, do něhož Anička vstoupila. V roce 1949 byl skauting zakázán. Během dvacetiletého zákazu skautingu v letech 1948 až 1968 schovávali Hojerovi doma skautské stany a další vybavení. Anička se aktivně zapojila do obnovy hnutí koncem šedesátých let, právě tehdy získala svou přezdívku Akéla podle vůdce smečky vlků z Knihy džunglí Rudyarda Kiplinga. Skauting byl znovu zakázán v roce 1970, Anička se pak znovu zapojila do jeho obnovy po roce 1989. Jezdila mimo jiné stále na tábory, nejprve jako vedoucí a pak jako zdravotnice. Do této činnosti zasvětila i svého vnuka. Anička se věnovala také organizační činnosti v rámci Okresní rady Junáka, kde působil i její manžel, který v roce 1994 zemřel. Ve farnosti založila tradici betlémského světla, která stále žije díky místním skautům. Jako vdova po bývalém členovi PTP docházela na jejich srazy.

Anna Hojerová zemřela v roce 2018.

Markéta Hojerová, snacha

